

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci jednal dne 1. června 2022 ve veřejném zasedání o odvolání **Okresního státního zástupce ve Vsetíně** proti rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 T 2/2021-417, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání Okresního státního zástupce ve Vsetíně **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 T 2/2021-417, byl obžalovaný Michal H. zproštěn obžaloby pro skutek, že

1) dne 13. 8. 2019 v době od 20.00 do 21.30 hodin kontaktoval z telefonního čísla xxx prostřednictvím komunikační aplikace Signal brankáře fotbalového oddílu TJ Valašské Meziříčí Lukáše P., narozeného xxx, který se v tu dobu nacházel ve Valašském Meziříčí, a to za účelem ovlivnění jeho výkonu ve fotbalovém utkání prvního kola MOL Cupu pořádaného Fotbalovou asociací České republiky mezi kluby TJ Valašské Meziříčí a FC TVD Slavičín, které se mělo odehrát dne 14. 8. 2019, přičemž mu slíbil, že pokud záměrně inkasuje jeden gól, tak za to dostane 25 000 Kč a pokud záměrně inkasuje dva góly, tak za to dostane 50 000 Kč,

2) dne 26. 8. 2019 v době od 18.30 hodin do 22.00 hodin kontaktoval z telefonního čísla xxx prostřednictvím komunikační aplikace Signal brankáře fotbalového oddílu TJ Valašské Meziříčí Lukáše P., narozeného xxx, který se v tu dobu nacházel ve Valašském Meziříčí, a to za účelem ovlivnění jeho výkonu ve fotbalovém utkání druhého kola MOL Cupu pořádaného Fotbalovou asociací České republiky mezi kluby TJ Valašské Meziříčí a FK Třinec, které se mělo odehrát dne 27. 8. 2019, s tím, že pokud zajistí, aby v prvním poločase padly dva góly, nebo padly čtyři góly celkem, nebo že v prvním poločase TJ Valašské Meziříčí prohraje o dva góly nebo, že celkově TJ Valašské Meziříčí prohraje o tři góly, tak za každou splněnou podmínku obdrží 25 000 Kč a pokud by splnil všechny čtyři podmínky, tak obdrží celkem 100 000 Kč,

a v obou případech takto jednal z přesně nezjištěných důvodů, pravděpodobně za účelem obohacení se při sportovním sázení na výsledky takto zmanipulovaných fotbalových zápasů, tedy ad 1 - 2) měl sám nabídnout úplatek jinému v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu, čímž měl spáchat ad 1 - 2) přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

2. Shora uvedený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl včas napaden odvoláním Okresního státního zástupce ve Vsetíně, které podal v neprospěch obžalovaného a odůvodnil tak, že soud zdůvodňuje zprošťující výrok v rámci hodnocení důkazů provedeném zejména v bodech 36 - 48 odůvodnění rozsudku. Soud prvního stupně zde velice podrobně rozebral důkazní situaci a popsal skutečnosti, které ho vedly k vydání zprošťujícího rozhodnutí. S ohledem na rozsah úvah soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Kvapilová.

prvního stupně nemá smysl je zde podrobně reprodukovat, proto lze jen ve stručnosti shrnout, o co je zprošťující rozhodnutí opřeno, kdy jde o více důvodů. Soud prvního stupně uvádí, že se sice verze obžaloby jeví logická, ale provedené dokazování neumožňuje jednoznačný závěr o vině obžalovaného. Podle soudu je především nevěrohodný klíčový svědek Lukáš P., což podrobně rozebírá v bodech 38 - 43 odůvodnění rozsudku. Druhým podstatným důvodem rozebíraným v následujících bodech 44 - 48 je elektronická komunikace, její nesprávné procesní zajištění a tím pádem i nemožnost ověřit, zda je tato komunikace autentická. V podrobnostech lze odkázat na rozsudek. Státní zástupce nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně, pokud jde o celkové zhodnocení důkazního stavu, zejména co se týče (ne)ustanovení osoby pachatele žalovaného skutku. Lze konstatovat, že soud prvního stupně sice provedl poměrně rozsáhlé hodnocení důkazů, nicméně toto hodnocení bylo z části jednostranné, s některými skutečnostmi se nedostatečně vypořádal a hodnotil jednotlivé skutečnosti izolovaně a nikoliv ve vzájemném souhrnu. K jednotlivým oblastem lze uvést následující. Věrohodnost svědka Lukáše P. Pokud jde o výpověď svědka Lukáše P., tak sice lze souhlasit s názorem soudu prvního stupně, že tato výpověď byla částečně rozporná a svědek si na některé okolnosti nemohl vzpomenout. Je však nutno také poukázat na to, že se skutek odehrál již v létě 2019, tj. před téměř třemi lety. Není proto zcela podstatné, zda se ve výpovědi svědka lišily některé jednotlivosti, protože důležité je její celkové vyznění, které jednoznačně ukazuje na obžalovaného jako na pachatele skutku. Svědek dokonce jméno obžalovaného výslovně uvedl, že se takto na počátku elektronické konverzace představil. Svědek sám pak měl od spoluhráčů informace, že „tento pán v takových věcech jede“. Pokud soud argumentuje tím, že nikdo ze slyšených spoluhráčů (svědci Jan K., Milan M., Martin Š., Aleš M.), toto nepotvrdil, tak jde o argument víceméně absurdní, protože většina těchto osob byla zmíněna i v elektronické komunikaci jako další osoby, které úplatek přijaly. Je tedy naprosto logické, že se tyto osoby u soudu ke své trestné činnosti nedoznají a budou tvrdit, že obžalovaného neznají. Výpověď těchto svědků je proto třeba hodnotit mimořádně obezřetně, a to zejména s přihlédnutím k jejich vlastním subjektivním zájmům. Stejně tak není zřejmé, proč soud vyvozuje zásadní důsledky z toho, že si svědek P. nepamatoval přesný obsah elektronické komunikace nebo přesný čas, kdy se měla odehrát, když tato komunikace je založena ve spisovém materiálu. Pokud svědek tuto komunikaci předal policejnímu orgánu a dále se již o věc nezajímal (tj. např. si tuto konverzaci již znovu nečetl, ostatně na dotaz soudu uvedl, že ji již nemá v telefonu), tak je logické, že si na její přesný obsah po letech vzpomíná pouze matně. Totéž lze uvést i ke vzpomínkám na způsob, jakým byla komunikace předána policii, nehledě na to, že nejde o úplně podstatnou skutečnost. Nelze souhlasit s tím, pokud soud prvního stupně hodnotí věrohodnost svědka Lukáše P. s přihlédnutím k jeho reakci na padělaný listinný důkaz, který byl během hlavního líčení dne 22. 4. 2021 předložen stranou obhajoby. Obhajoba během hlavního líčení předložila údajnou elektronickou komunikaci vedenou z telefonního čísla svědka Lukáše P., kde svědek P. má jiné osobě nabízet úplatek. Tento listinný důkaz předložila soudu a státnímu zástupci, kteří se s ním při hlavním líčení seznámili. Následně byla předložena svědkovi, který se k ní začal vyjadřovat ve smyslu, že ji sice vedl, ale nechce k tomu dále vypovídat, aby si nezpůsobil trestní stíhání. Až poté, co svědek uvedl své vyjádření k této komunikaci obhájce prohlásil, že tuto komunikaci spolu s obžalovaným „vyrobili“ uměle pro účely hlavního líčení, že nikdy nebyla vedena, a že tím jen chtěli soudu demonstrovat, že lze takovou komunikaci padělat. Státní zástupce je nucen konstatovat, že s tímto naprosto nepřijatelným způsobem vedení obhajoby se nikdy nesešel. Ze strany obhajoby to byl vědomě zcela nezákonný postup, který hraničí s trestným činem maření spravedlnosti podle § 347a trestního zákoníku (předložení padělaného listinného důkazního prostředku v řízení před soudem, aby byl užít jako pravý - přičemž zde byl minimálně v části řízení jako pravý použit a soud dokonce na základě něj nyní hodnotí v rozsudku věrohodnost svědka). Šlo o období kapciózní (úskočné) otázky, kdy primárním cílem takového postupu je svědka nachytat a znevěrohodnit. Současně si strana obhajoby tímto postupem de facto ze soudu prvního stupně „udělala legraci“. Podle názoru státního zástupce k výpovědi svědka P. v této části vůbec nelze přihlížet, neboť tento postup byl zcela v rozporu s § 101 odst. 3 věta posledního trestního řádu. Protože k této části výpovědi soud

při hodnocení svědkovy věrohodnosti přihlédl, o čemž svědčí body 11- 13 a zejména bod 43 odůvodnění rozsudku, tak jde o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Státní zástupce navrhuje, aby si senát odvolacího soudu pro ilustraci toho, jakým způsobem se zde protistrana zachovala, přehrál zvukový záznam z této části hlavního líčení, neboť má za to, že protokol o hlavním líčení ne zcela zachycuje povahu celé situace. Printscreeny elektronické komunikace jako důkaz. Lze souhlasit s tím, že policejní orgán pochybil, když nezajistil elektronickou verzi printscreenů komunikace mezi obžalovaným a svědkem Lukášem P. Důvody, proč tomu tak je, jsou ze spisu patrné (problém s připojením telefonu u policie, následně přesun vyšetřovatele k jinému útvaru a tím smazání všech dokumentů atd.). Je však nutno uvést, že samotné nesprávné procesní zajištění této komunikace (nepořízení protokolu o vydání věci podle § 78 trestního řádu, nezpracování protokolu o ohledání věci podle § 113 trestního řádu apod.), nezpůsobuje procesní nepoužitelnost tohoto důkazu. Vytisknuté printscreeny elektronické komunikace ve spisovém materiálu nepochybně jsou důkazem v trestním řízení, protože s ohledem na znění § 89 odst. 2 trestního řádu lze za důkaz považovat vše, co může přispět k objasnění věci. Ostatně sám soud konstatuje, že jde o listinný důkaz podle § 112 trestního řádu. Nadto způsob zajištění této komunikace, jakož i potvrzení, že jde skutečně o komunikaci pocházející z telefonu svědka Lukáše P. bylo v řízení prokázáno výpovědí svědka Antonína H. a zejména výpověďmi policistů Jiřího H. a Jiřího Š., kteří potvrdili, že při nahlédnutí do metadat printscreenu odpovídala doba jejich pořízení době, kdy probíhala samotná elektronická komunikace. Nelze souhlasit s výtkou soudu, že měl policejní orgán již v srpnu 2019 zajistit mobilní telefony obžalovaného a svědka P. a z těchto uvedenou elektronickou komunikaci získat. S ohledem na to, že v aplikaci Signal bylo obžalovaným nastaveno automatické mizení zpráv za 5 minut od jejich přečtení, tak se logicky na konci srpna 2019 tato komunikace ani v jednom z těchto mobilních telefonů nenacházela, protože zmizela za pět minut po jejím přečtení a nebylo by ji tam tak možno dohledat. Pokud soud zprošťujícím rozsudkem podle § 226 písm. c) trestního řádu deklaruje, že nebylo prokázáno, že skutek spáchal obžalovaný, tak je třeba se oprávněně ptát, kdo jiný tento skutek mohl spáchat. Když soud uvádí, že elektronickou komunikaci nemusel vést obžalovaný, tak to v zásadě musí znamenat pouze jedinou skutečnost, a to že komunikace jako taková není pravá, ale je padělaná, protože z telefonního čísla obžalovaného zjevně nikdo jiný nekomunikoval. To však v řízení v žádném případě nebylo prokázáno. Samy printscreeny této elektronické komunikace o její nepravosti nijak nesvědčí, což nakonec po složitém výslechu a zpracování dodatku posudku potvrdil i znalec obhajoby, když uvedl, že její věrohodnost nelze ověřit, ale komunikace tímto způsobem proběhnout mohla. Skutečnost, že elektronická komunikace takto mohla proběhnout vyplývá i z odborného vyjádření a vyšetřovacího pokusu provedeného policejním orgánem podle § 104c trestního řádu. Za této situace je proto třeba zodpovědět i otázku, kdo by takovou elektronickou komunikaci padělal, a proč by to dělal. Na tuto otázku v trestním řízení žádná odpověď nepadla a nenabízí ji ani napadený rozsudek. Svědek Lukáš P. obžalovaného nezná a neexistuje jediný racionální důvod, proč by mu chtěl takto uškodit. Naopak samotná tato představa se jeví jako absurdní, když by si svědek P. „vytipoval“ neznámé telefonní číslo, shodou okolností číslo obžalovaného, „vyrobil“ (ačkoliv oboru IT nerozumí) by falešnou elektronickou komunikací, kde mu obžalovaný nabízí úplatky a s touto elektronickou komunikací šel za vedením klubu a následně za orgány činnými v trestním řízení. Takto popsaný skutkový děj jednoduše nemohl nikdy proběhnout, protože nedává vůbec žádný smysl. Další nepřímé důkazy. Jako podstatné se jeví to, aby soud všechny důkazy vyhodnocoval ve vzájemných souvislostech. Soud prvního stupně přitom připustil, že verze skutkového děje předestřena obžalobou je logická. K tomu se však sluší dodat, že tato verze je nejen logická, ale je to také jediná možná verze celého skutkového děje. V průběhu trestního řízení bylo zjištěno, že zájmové telefonní číslo xxx, ze kterého byly nabízeny úplatky, používá obžalovaný, což potvrdil svědek Zbyněk K., tak to bylo zjištěno z odpovědi společnosti Sazka, a. s., kde pod tímto číslem obžalovaný sázel. Bylo také zjištěno, že obžalovaný, resp. jeho telefonní číslo, již v minulosti v jiné korupční kauze týkající se fotbalu figurovalo. Bylo zjištěno, že obžalovaný je fotbalistou a má tak zjevně mezi fotbalisty kontakty a současně se věnuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Kvapilová.

sázení. Obžalovaný, ačkoliv deklaroval svůj měsíční příjem jako částku zhruba 12 tisíc Kč měsíčně, tak byl mimo jiné schopen poskytnout bezúročnou půjčku své společnosti HLDK, s. r. o., v roce 2018 ve výši 297 tisíc Kč, tj. téměř 25násobek jeho měsíčního příjmu. Skutečnost, že na bankovních účtech obžalovaného nebyly dohledány podezřelé vklady či výběry sama o sobě o ničem nesvědčí, protože obžalovaný, pokud měl jakékoliv nelegální příjmy, tak s nimi nepochybně operoval hotovostně, aby své jednání skryl. Obžalovaný měl v zajištěném mobilním telefonu několik šifrovaných komunikačních aplikací, o kterých je známo, že se používají v prostředí organizovaného zločinu (například aplikace Threema). Státní zástupce na tomto místě dále odkazuje na svou závěrečnou řeč, kde jsou shromážděny argumenty svědčící pro vinu obžalovaného v ucelené a strukturované podobě. Závěrem je třeba uvést, že v průběhu trestního řízení byla policejním orgánem část spisového materiálu (která se netýkala přímo žalovaného skutku), na základě žádosti postoupena policejnímu orgánu Národní centrále proti organizovanému zločinu, Expozitura Ústí nad Labem, a to z důvodu, že zde bylo podezření na další (rozsáhlejší) trestnou činnost obžalovaného. Tyto důkazy nebyly z taktických důvodů podkladem pro podání obžaloby, neboť se primárně vztahují k jiným souvisejícím skutkům. Byly však zajištěny v této trestní věci policejním orgánem Oddělením hospodářské kriminality Vsetín. V této vyloučené části spisového materiálu je mimo jiné řada důkazů svědčících o tom, že obžalovaný dělal vytykanou trestnou činnost systematicky, dlouhodobě a v mnohem větším měřítku. Tyto důkazy pocházejí mimo jiné z vyhodnocení obsahu mobilního telefonu, který byl obžalovaným vydán postupem podle § 78 trestního řádu dne 23. 1. 2020 při jeho zadržení. S ohledem na zprošťující rozhodnutí v této věci, jakož i s ohledem na sdělení Národní centrály proti organizovanému zločinu proto státní zástupce navrhuje, aby si odvolací soud či případně soud prvního stupně k pokynu odvolacího soudu, vyžádal od policejního orgánu Národní centrály proti organizovanému zločinu postoupenou část spisu, která je u tohoto policejního orgánu vedena pod č. j. NCOZ-10582/ČJ-2020-417402-PO-H. Po jeho prostudování a provedení jako důkazu v této věci bude třeba znovu vyhodnotit, zda je skutečně na místě zproštění obžalovaného od obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, přičemž státní zástupce má za to, že nikoliv, protože tyto další důkazy o osobě obžalovaného skutková tvrzení uvedená v obžalobě potvrzují. S přihlédnutím ke všem výše zmíněným okolnostem státní zástupce navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a soudu prvního stupně podle § 259 odst. 1 trestního řádu s přihlédnutím k § 259 odst. 5 písm. a) trestního řádu věc vrátil k novému projednání.

3. Obžalovaný se prostřednictvím svého obhájce vyjádřil k odvolání státního zástupce písemně tak, že se zcela ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, když jeho rozsudek považuje za věcně i právně správný. Obžalovaný je přesvědčen, že soud prvního stupně provedl dokazování v úplném rozsahu potřebném k objasnění skutkového stavu, veškeré důkazy pak hodnotil objektivně, a to jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Na základě takto správně provedeného dokazování dospěl ke správnému závěru, že nebylo důkazy shromážděnými OSZ ve Vsetíně prokázáno, že by skutek spáchal obžalovaný. Státní zastupitelství, resp. vyšetřující policejní orgán již v přípravném řízení udělal několik zásadních chyb, dalo by se říci, že si počínali až amatérsky, zejména při zajišťování důkazů, v důsledku čehož vytvořili neprůkaznou důkazní situaci, které se musel obžalovaný aktivně bránit. Aktivní obranou pak má obžalovaný na mysli oslovení znalce z oboru výpočetní techniky a např. také vytvoření fiktivní konverzace, kdy zde si obhajoba dovolí poznámku, že k vytvoření této smyšlené konverzace nedošlo „společně s obžalovaným“, jak OSZ dokola ve svých vyjádřeních a dokonce i v odvolání omílá, ale šlo o výhradní rozhodnutí a jednání obžalovaného. Obžalovaný tímto vyšetřovacím pokusem nechtěl zdiskreditovat svědka P., který se k překvapení všech doznal, že závadovou konverzací s neznámou osobou vedl, ale pouze tím chtěl demonstrovat, jak jednoduše lze „vyrobiť“ usvědčující důkaz. OSZ by mělo přestat zastařovat obhajobu i obžalovaného tvrzeními o podezření ze spáchání trestného činu maření spravedlnosti, když tento důkaz nikdy neměl být použit jako pravý, ale měl pouze demonstrovat, o jak slabý důkazní

prostředek OSZ svou obžalobu opírá a že jej lze jednoduše vyrobit, pozměnit či upravit. Ať už k tomuto ve vztahu k věrohodnosti svědka P. soud prvního stupně následně přihlížel či nikoliv, obhajoba si z tohoto vyšetřovacího pokusu vzala informaci ve vztahu k tomuto svědkovi, že to je právě svědek P., který zjevně již v minulosti do sázení zapojen nějakým způsobem, ať už legálním či nelegálním, byl. Obžalovaný skutečně nepočítal s tím, jak tento svědek zareaguje, naopak byl připraven na to, že svědek bude popírat, že by předmětnou konverzaci vedl, na čemž chtěl obžalovaný demonstrovat, jak je jednoduché kohokoliv skrze moderní technologie tzv. namočit do problému. Ke svědkovi P. ještě obžalovaný dodává, že OSZ ve svém odvolání bagatelizuje rozpory v jeho výpovědích, a to jak interní rozpory, tak rozpory oproti jiným slyšeným svědkům a důkazům. Obžalovaný však namítá, že výpověď tohoto svědka v podstatných bodech zůstává prakticky osamocena a nekoresponduje s žádnou jinou svědeckou výpovědí ani důkazem. Nadto obžalovaný dodává, že tento svědek se nebyl schopen vyjádřit k tomu, proč není zachycen začátek komunikace a rovněž nebyl schopen věrohodným způsobem odpovědět, proč nedoložil nebo prostě proč neexistuje závěr předmětné komunikace. Můžeme si jen domýšlet, co bylo obsahem předmětné komunikace, že ji tento svědek nedodal, popř. smazal, nicméně se jedná o další skutečnost nabourávající věrohodnost tohoto svědka, jak správně vyhodnotil soud prvního stupně. Shora uvedený případ jasně ukázal, že ve světě moderních technologií a komunikačních aplikací je možné téměř všechno. Za tohoto stavu bylo jak úkolem OSZ v přípravném řízení, tak následně soudu prvního stupně v řízení před soudem, aby dokazování bylo vedeno mimořádně důsledně a byla prověřena každá možnost, která v dané situaci mohla vzniknout a bylo nutné provedeným dokazováním dojít k jednoznačnému závěru, že skutek spáchal obžalovaný. V opačném případě zde existovalo riziko, že bude odsouzen nevinný člověk. I proto obžalovaný oslovil znalce z oboru výpočetní techniky Mgr. Ludmu, který měl vypracovat znalecký posudek za účelem demonstrace, kolik různých variant může v dané situaci nastat a mimo jiné také zda může nastat situace, že účastník určitého mobilního čísla může vést komunikaci přes aplikaci Signal s dalším účastníkem, avšak pod identitou někoho jiného. Odpověď znalce byla jednoznačná, že ano. A tento důležitý fakt a závěr znalce OSZ neustále ignoruje. Pokud zde bylo provedeno dokazování za účelem autentizace komunikace svědeckými výpověďmi policistů, pak k tomuto se snad ani obžalovaný nebude vyjadřovat a tato situace ukazuje na špatnou práci vyšetřujících policistů při vedení vyšetřování. Obžalovaný namítá, že trestní řízení má být vedeno v souladu se zákonem a v souladu s procesními zásadami, které trestní proces ovládají. Trestní řád pak jasně stanoví, jak má policejní orgán postupovat při zajišťování důkazů. Bylo tak povinností policejního orgánu, potažmo dohledového OSZ, aby důkaz, který byl navíc stěžejní v této trestní věci, zajistil zákonem stanoveným způsobem, aby byl dále v řízení použitelný jako důkaz a současně nebylo důvod pochybovat o jeho pravosti či správnosti. K tomuto obžalovaný dodává, že je přesvědčen, že v případě, že by policejní orgán postupoval v souladu s trestním řádem při zajišťování předmětného důkazu, zprošťující rozsudek by byl vyneseno mnohem dříve a nebylo by nutné vést tak složité a rozsáhlé dokazování. Obžalovaný uzavírá, že po provedeném dokazování zde existovaly důvodné pochybnosti o tom, zda předmětná komunikace vůbec vznikla, zda nebyla jakkoliv upravena či pozměněna a zda vůbec tuto komunikaci vedl obžalovaný. Pokud OSZ na str. 4 odvolání tvrdí, že: „K tomu se však sluší dodat, že tato verze (pozn. verze skutkového děje předestřena obžalobou) je nejen logická, ale je to také jediná možná verze celého skutkového děje.“, pak v kontextu všeho výše uvedeného a v kontextu celého dokazování je nutné posuzovat toto tvrzení OSZ jako nesmyslné. Obžalovaný znovu zdůrazňuje, že se žádného korupčního jednání nikdy nedopustil a nespáchal obžalobou vytýkané skutky. Na základě takového důkazního stavu pak zcela jednoznačně nelze dospět k závěru o vině obžalovaného a bylo namísto vynést zprošťující rozsudek, jak správně učinil soud prvního stupně. Soud prvního stupně v tomto případě zcela správně aplikoval notoricky známou zásadu *in dubio pro reo*, k níž se opakovaně vyjadřoval jak NS ČR, tak zejména ÚS ČR, a to například v nálezu sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73) nebo nálezu sp. zn. III. ÚS 1624/09 ze dne 5. 3. 2010 (N 43/56 SbNU 479)]: Obsahem pravidla *in dubio pro reo* totiž je, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty

o relevantních skutkových okolnostech, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného, přičemž ani vysoký stupeň podezření sám o sobě ještě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Pokud OSZ v podaném odvolání poukazuje na skutečnost, že část spisového materiálu byla postoupena policejnímu orgánu NCOZ, Expositura Ústí nad Labem z důvodu, že zde bylo podezření na další rozsáhlou činnost obžalovaného, pak obžalovaný neví, jak toto tvrzení komentovat a čeho tím chtělo OSZ v tomto trestním řízení dosáhnout. Obžalovaný ani jeho obhájce se s takovým postupem OSZ dosud nesešlo a je otázkou, zda je takový postup zákonný. Snad jediný komentář, který obhajoba k tomuto „návrhu“ OSZ má, je, že podle spisové značky (NCOZ-10582/ČJ-2020-417402-PO-H), ze které plyne, že věc je vedena pod „číslem jednacím“ (viz. „ČJ“), tedy že probíhá pouhé prověřování a nikoliv vyšetřování a že nebyl tedy dosud nikdo obviněn. Je tedy otázkou, jakou vypovídací hodnotu bude mít připojený spis, a to zejména pak v této (jiné) věci. Pokud by předmětný spis obsahoval nějaké zásadní důkazy prokazující vinu obžalovaného v nadepsané trestní věci, OSZ by jistě tyto důkazy řádně označilo a předložilo v rámci podaného odvolání. To se však nestalo, což budí dojem, že předmětné prověřování policejním útvarem NCOZ nepřineslo žádný důkaz v této trestní věci. Na základě všech výše uvedených skutečností obžalovaný navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě odvolání OSZ ve Vsetíně jako nedůvodné zamítl.

4. K veřejnému zasedání se obžalovaný Michal H. osobně dostavil.
5. Po podání zprávy o stavu věci státní zástupkyně odkázala na odvolací argumentaci státního zástupce, který odvolání podal, včetně závěrečné řeči, kterou státní zástupce přednesl u hlavního líčení a předložil soudu i v písemné podobě. Tam státní zástupce shrnuje důkazy, na základě kterých má za to, že okresní soud měl přistoupit k tomu, že obžalovaného uzná vinným jednáními, pro které byla na obžalovaného podána obžaloba. Pokud jde o doplnění dokazování, tak toto státní zástupkyně nenavrhuje a odkazuje pouze na to nesprávné hodnocení důkazů, které je dle jejího názoru v extrémním rozporu s obsahem provedeného dokazování. Závěrem státní zástupkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc okresnímu soudu k novému projednání, neboť je nutno učinit rozhodnutí nové s tím, aby se soud s těmi důkazy, které ve věci provedl, vypořádal tak, že je bude hodnotit v souvislostech a nikoli izolovaně.
6. Obhájce obžalovaného odkázal na písemné vyjádření obžalovaného k odvolání státního zástupce s tím, že podle jeho názoru je rozhodnutí soudu I. stupně správné a zákonné. Soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu a veškeré důkazy ve svém rozhodnutí řádně vyhodnotil, zohlednil, vypořádal se s nimi a své rozhodnutí, kdy dospěl k závěru o zproštění obžaloby, řádně odůvodnil a podložil svými úvahami. Z tohoto důvodu obhájce navrhl, aby bylo odvolání státního zástupce zamítnuto jako nedůvodné.
7. Obžalovaný nad rámec vyjádření svého obhájce ničeho neuvedl.
8. Z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu krajský soud přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolacím námitkám státního zástupce nelze přiznat důvodnost. Odvolání státního zástupce je v podstatě polemikou s hodnocením důkazů provedeným ze strany okresního soudu, přičemž od provedení dalších důkazů státní zástupce u veřejného zasedání upustil. Krajský soud se s hodnocením důkazů ze strany okresního soudu ztotožňuje. Obžalovaný využil svého práva a nevypovídal a z důkazů provedených v hlavním líčení před okresním soudem podle názoru krajského soudu nelze učinit jednoznačný a nepochybný závěr o vině obžalovaného. Podle názoru krajského soudu okresní soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Kvapilová.

9. V daném případě se samozřejmě nabízí určité indicie, určitá podezření, na základě kterých by bylo možno dovodit, že to tak, jak popisuje ve skutkové větě obžaloba, mohlo být. Ale to, že to tak mohlo být, neznamená, že to tak bylo. Právě k takovému závěru chybí zcela jednoznačné důkazy. Takovým důkazem rozhodně není výpověď svědka Lukáše P. Krajský soud si poslechl zvukový záznam pořízený o hlavním líčení, ve kterém byl tento svědek vyslechnut, a je nutno uzavřít, že výpověď tohoto svědka vyznívá velmi nepřesvědčivě. Z textové komunikace mezi telefonním číslem xxx a telefonním číslem užívaným svědkem P. nevyplývá, kdo s poškozeným komunikuje, byť svědek tvrdí, že se mu obžalovaný v komunikaci představil. Z výpovědi svědka P. vyplynulo, že tato komunikace zachycená na tzv. prinscreen není úplná („nefotil jsem to všechno od začátku do konce, fotil jsem jenom základní věci, kde byla ta nabídka finančního obnosu, to, co jsem považoval já za důležité pro policii“). Provedenými důkazy se nepodařilo najít odpověď, z jakého důvodu takto svědek postupoval. V tomto směru je možno se jen domýšlet, především s ohledem na to, jak reagoval svědek na obhajobou předloženou komunikaci (byť záměrně vytvořenou, aniž by ve skutečnosti proběhla). Důkazní nouzi v předmětné věci pak zapříčinil i sám policejní orgán svým zcela neprofesionálním postupem, tak jak vyplývá z obsahu spisu a odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud státní zástupce v podaném odvolání navrhoval doplnění dokazování, tak ve veřejném zasedání intervenující státní zástupkyně od toho návrhu upustila. Krajský soud má za to, že další doplnění dokazování, jak navrhoval státní zástupce v odvolání, je zcela nadbytečné.
10. Nezbyvá než zopakovat, že podle názoru krajského soudu za dané důkazní situace nelze učinit jednoznačný a nepochybný závěr o vině obžalovaného a v dalším lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se krajský soud jako soud odvolací ztotožňuje. Proto bylo odvolání státního zástupce jako nedůvodné zamítnuto podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-1) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 1. června 2022

JUDr. Lenka Konrádová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Kvapilová.